

ВЕЛИКДЕН- СКА ВЕЧЕРЬ

— Татко, хайде да си ходимъ на село! — умолително дигна очи нагоре мъничкият Петърчо и погледна почернѣлия рудничарь, който бѣше отпустналъ безпомощно голѣмитѣ си ржце и се чудѣше какво да стори.

— Не зная, — проговори той замислено, — какво ще те правя сега, защо не си остана въ село, ами си дошелъ тука?

— Мама поржча да те хвана за ржката и да те заведе, татко, въ Руднево. Утре е Великдень. Всичкитѣ деца ще го посрещнатъ съ своитѣ бащи. Ако не си дойдешъ, мама има да плаче!

— А бе тя ще плаче, ама отъ сълзи хлѣбъ не става.

— Хайде, Стояне, слѣзъ до село за Великдень. Нѣма да изгубишъ много работни дни. Руднево е близу. Я го вижъ какъ ти се моли малкиятъ! Пъкъ и толкова пжтъ е бѣх-

тало детето, докато дойде до тука. Капнало е отъ умора.

Навѣнъ въ мрака избухваха далечни свѣткавици. Цѣла недѣля бури и грѣмове друсаха Балкана. Продъни се небето. Планинскитѣ порои се втурнаха надолу, издълбаха страшни долове, отнесоха мостоветѣ и потопаху равнината.

— Ами какъ мина Стрема, като нѣма мостъ? — попита бащата своя мъничъкъ синъ.

— Намѣрихъ едно съборено дърво, прѣчнато отъ единия брѣгъ на рѣката до другия. По него изпѣлзѣхъ. Ахъ, тате, да знаешъ какъ страшно бучеше водата подъ мене! Но азъ си спомнихъ за мама, която ни чака у дома, наведена подъ кандилото, престрашихъ се и минахъ.

— Добре, като е тѣй, — поклати глава рудничарьтъ Стоянь. — Ще си идемъ двама, когато свърши последната смѣ-